

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχτήτης: Δ. Π. ΤΑΪΚΟΙΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συντρομές (3 δρ την τριμηνία).—Κανένας δε γράφεται συντρομητής ἂν δεν προπληρώσει την συντρομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα που λιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται σὴν Ἀθήναι σ' ὅλα τὰ κιάκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Νὰ παραιτήσης μιὰ τέτοια γυναίκα, εἶναι πολὺ σκληρό. Σφίγγει πολὺ δυνατὰ τὴν καρδιά.

Κ' ἔπειτα δὲν εἶναι καὶ σιχαμερὸ πράγμα; Δὲν εἶναι τερατένιο; Αὐτὸ λοιπὸ θὰ εἶναι τὸ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπῃ της καὶ τὴν ἀφοσίωσιν; Γιὰ ἕναν ἔρωτα τόσῳ χρόνῳ;

Καὶ ἔτσι οἱ ἔνιες, οἱ τίηρες, ὅλα τὰ τρομερὰ ζητήματα τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ αἰσθήματος ξεσηκώνουνται ἄγρια καὶ χνιμοῦν ὅλα μαζὴ μπροστὰ μας, σὰν κατὰ ἐρωτηματικὰ πελώρια, κατὰμυρα.

Μὲ ποῖο δικαίωμα μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῇ καὶ νὰ παραδεχτῇ αὐτὴ τὴν ἐγκατάλειψιν; Ἐγκατάλειψιν, ὅστερ' ἀπὸ μιὰ ζωὴ γαλήνια, ἡμερὴ καὶ ξάστερη ζωὴ ποὺ οὔτε ἀχνάρει ψεγάδιον δὲν μπόρεσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ σιζύγου; Ποῦ εἶναι τότε ἡ δικαιοσύνη; Κι ἀφοῦ γίνεται λόγος γιὰ ἐπανόρθωσιν, πῶς καὶ μὲ ποιά μοῦτρα νὰ ἐπανορθώσῃς τίποτα σὲ ἄνθρωπο ποὺ τίποτα δὲν ἔκανε, σ' ἄνθρωπο ποὺ πρέπει νὰ πληρώσῃ ἀποζημίωσιν γιὰ ζημία ποὺ δὲν ἔκανε;

Ἢ σκέψη, ἀπὸ τρομάρα σὲ τρομάρα, σκοτεινιάζει, χαντακώνεται καὶ χάνεται μέσα σ' ἕνα λαβύρινθο ἀγωνίας.

Κακόμοιροι ἐμεῖς! Ἔτσι εἶναι ἡ ζωὴ μας. Ἀγαπᾶμε μιὰ μέρα, ἔτσι, ἀθῶα, ἀγαπᾶμε ἀπὸ τὴν

ἀνάγκη ν' ἀγαπήσουμε, κι αὐτὸ μᾶς βγαίνει σὲ συφορά.

Νὰ εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια πῶς δυὸ πλάσματα δὲν μποροῦν ποτὲ ν' ἀγαπηθοῦνε δίχως τιμωρία; Κάπου θὰ τοῖς στριμώξῃ τὸ θηρίο.

Τὸ μαρτύριον ἔδω προσδιορίζεται: Ἄς τὸ ἐπιναλάβω: πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπανορθώσῃ ἕνα κακὸ ποὺ ἔκανε σ' ἕναν ἄθῳ;

(Στὸ ἄλλο φύλλο τελιώνει)

Μετάφρ. Ε. Ε.

ΤΟ ΚΡΙΜΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

(Δίγα τραγούδια μεταφρασμένα ἀπὸ τὸ νέο γαλλικὸ ποιητικὸ βιβλίον τοῦ ΨΥΧΑΡΗ)

ΙΕΡΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ

Στὸ τελευταῖο μου χεῖρε, τὰ χέρια σοῦ κρατοῦσα
"Ω! θύμησιν ποὺ ἀνάβεις τὸν πόνο καὶ τὴ θλίψη..
"Ἄν εἴμουν ἄλλος, πόσο βαθιά θὰ ἐπιθυμοῦσα
κάθε γιὰ σὲ καημὸς μου, νὰ σβύσῃ ἀργά, νὰ λείψῃ.

Πλάσμα ἀγαθὸ, μεγάλη ψυχὴ γιομάτη γλύκα,
γιὰ μένα παραιτοῦσαι παλιὰς ζωῆς γαλήνη.
"Ἀγγελε ὦραϊε, ποὺ μέσα στὸ φέρεσίμῳ σου βοήθα
τὸ χέρι ποὺ δὲ γγίξει, μὰ τὸ συμπάθειο δίνει.

Τὴν ὥρα τῆς θυσίας λυπόσουναι γιὰ μένα,
μιὰ θερμὴ καλοσύνης μοῦ χάριζες βαθιά μου,
κι ἂν σπάζανε οἱ καρδιές μας—πικρὲς στιγμὲς ὠϊμένα!
μ' ἕνα χαμόγελό σου τραβήχτηκες μακριὰ μου.

"Ω! ἐντὸς μου εἶν' ἀπὸ τότε τὸ σταύρωμα κι ὁ χάρος.
Θὰ μ' ἀγγίξῃ πιδό λίγο τὸ δάκρυ τὸ πικρὸ σου.
"Ἀχ! μοῦ ἔκοφες γιὰ πάντα τῆς ζήσης μου τὸ θάρρος
μὲ κείνο σου τὸ γέλιο, τὸ ἀπλὸ χαμόγελό σου.

Τ' ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ

Στὰ γερατειά μου τ' ἀνθισμένα, τὰ ἡμερὰ,
στὴ γλύκα τοῦ ἡλιοφώτιστου χειμῶνα,
τὰ νιάτα τριεξαχρούμενα σινταίριασα
στοῦ Λογικοῦ τῆ γαλήνῃ κορώνα.

Μὲς στῆς κεφαλῇ μου τὸ πανάγαθο ὄνομα
καὶ σ' ὧν ματιῶν τῇ φλόγα ποὺ θερμαίνει,
γαλήνια ἡ ἀρετὴ τοῦ τέτοιου Ὑμέναιου
στεριώνεται, ἀνυψώνεται καὶ μένει.

Εἰρήνῃ τὸνομὰ της. Μὲς στὸ βλέμα της
μιὰ δόλοχαρη Ἄνοιξη μπορεῖ καὶ κλείνει
Ταιριάζει ὁ Λογισμὸς μὲ τὸ χαμόγελο
μιάς εἰκοσάχρονης μεστῆς εἰρήνης.

ΠΑΛΑΤΙ

Δὲν πιθυμῶ κάνα παλάτι
μακριὰ νὰ ζήσουμε τοῦ κόσμου.
Τῆς ἐξοχῆς χαρὲς καὶ πλάτη
δὲ μὲ ξιπάζουν τώρα, φῶς μου.

Σὺ μοῦ κερνῆς τὸν κάθε πόθο.
Γιατί παλάτι νὰ γυρεύω;
Νᾶσαι κοντά μου, νὰ σὲ νοιώθω
στὰ μάτια σου νὰ ταξιδεύω.

ΚΛΕΦΤΟ ΦΙΛΙ

Μικρή μου, ὦ! μὴν ξαφνιάζεσαι πού κλέφτικα σὲ μ' ἄκρη
γλήγορο ἀλλάζουμε φιλί.
Νοιώθω, ποτάμι θάτρεχε τὸ σκοτεινὸ μου δάκρυ
ἂν σὲ φιλοῦσα πιὸ πολύ.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΜΙΑ ΔΗΛΩΣΗ

Φίλε «Νουμά»,

Γράφοντας γιὰ τὴν ποίηση τοῦ Μαρτζώκη δὲ θέ-
λησα καθόλου νὰ ὑπονοήσω τὸν τίμιο βίο ἢ τὸ κά-
πως ὑλικώτερο μέρος τῆς ζωῆς τοῦ εὐγενικοῦ ἀν-
θρώπου. Μερικὰ ὠρισμένα ὑπονοήματά μου σκοπὸ
εἶχαν νὰ εἰκονίσουν τὸν ἐσωτερικὸ ἄνθρωπο καθὼς
ἀντιπεγγίζεται στὸ ἔργο· εἶτανε μόνο ψυχικοὶ ὅροι
κι ὅποιος τοὺς ἔδωσε διαφορετικὴ ἔννοια τὸ ἔκανε
εἴτε ἀπὸ κακὴ ἀντίληψη, εἴτε ἀπὸ ἄλλον ὁποιοδῆ-
ποτε σκοπὸ.

Α. ΠΑΛΑΜΑΣ

— Στὴν «Ἀκρόπολη» 1) τοῦ Μάη, σελ. 1) διαβάσα-
με πὺς ἡ Βασίλισσα Ὑλγα «συνουδευμένη ἀπὸ κτλ. ἐπε-
σκέφθη τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν (Νέον Δημοτικὸ Νοσοκο-
μεῖον) καὶ μοίρασε στοὺς πληγωμένους στρατιῶτες ἀπὸ ἓνα
ἄσπρο χαρτονάκι, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν τυπωμένα τὰ ἑξῆς ὡ-
ραῖα καὶ συγκινητικὰ λόγια: Παιδί μου πληγωμένο, παιδί
μου πού πληγώθηκες κ' εἶσαι μονάχο καὶ πονεῖς, θυμήσου
τὸ Χριστὸ μας πού εἶταν πληγωμένος καὶ πόνεσε φοιχτὰ
ἀπάνου στὸ σταυρό, ἀπαρτημένος». Καὶ ξοκολοθεῖ ἔτσι
μὲ τέτια ὁμορφα καὶ γκαρδιακὰ λόγια, νὰ μιλάει ἡ Μάννα
Βασίλισσα, σὰ μάννα ἀληθινή, σὰ πληγωμένα παιδιὰ τῆς
Πατρίδας. Μπάλαμο χύνουνε τὰ τέτια λόγια καὶ στὴν πιὸ
βριθὰ πληγή.

— Διαβάσαμε σὲ φημερίδες Πολίτικες πὺς ὁ φίλος καὶ
συνεργάτης μας Ἀλέκος Πανταζῆς καταδικάστηκε ἀπὸ τὸ
Τούρκικο Στρατοδικεῖο σὲ ἰσόβια δεσμὰ μέσα σὲ φρούριο.
Τὸ περιμέναμε πὺς τὸ Νεοτουρκικὸ Κομιτάτο θὰ φερνό-
τανε ἔτσι στὸν εὐγενικὸ μας φίλο.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΒΟΥΡΓΑΡΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

Τὰ παρκάτου εἶναι πληροφορίες σίγουρες ἀπὸ ἄν-
θρωπο πού βρισκότανε στὴν περιφέρεια τῆς Δράμας τὶς
μέρες πού τὴν πρωτοπάτησε ὁ βουργάρικος στρατὸς καὶ
ὕστερότερα. Εἶναι ἡ ξερὴ ἐξιστόρηση τῶν πρώτων ἐνερ-
γειῶν τῶν βουργάρων. Τὸν ἀναιμικὸ ἀντίλαλο τῆς συνέ-
χειας τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν τὸν βλέπουμε καθεμέρα στὶς
ἐφημερίδες. Τί ἔχουνε νάπολογηθοῦν οἱ Βούργαροι γι
αὐτά; Τίποτα, τίποτα! Κάτια λιγοστὰ παραστρατίσματα
δικῶνε μας ἀνταρτῶν Κρητικῶν, ἂν ἀληθεύουν ὅπως τὰ-
κούσαμε, μολονότι μὲ τὸ παραπάνου ἀξιοκατάκριτα, δὲν
εἶναι ἀπολύτως τίποτα μπρὸς στὸ θεόρατο τὸν ὄγκο τῆς
βουργάρικης ἀπανθρωπίας, τῆς ἀγριότητος, τῆς ἀκαρδιοσύ-
νης, τῆς ἀναισθησίας, τῆς ἀτιμίας. Καὶ τίγρες νάντουςαν,
δὲ θῆκαναν τὰ ὅσα ἔκαναν οἱ βούργαροι. Ἐδῶσαν ἐξε-
τάσεις γιὰ πολιτισμένον ἔθνος καὶ ἀπότυχαν. Κ' ὕστερ' ἀπὸ
τοὺς Τούρκους ἦρθε κ' ἡ δική τους ἡ σειρά: Δὲν ἔχουν
θέση στὴν *Εὐρώπη*. Μὰ μήπως ἔχουν θέση καὶ στὸ ἐ-
σωτερικὸ τῆς Ἀφρικῆς; Ἄν λέγαμε πὺς ἔχουν, φοβού-
μαστε πὺς θάδικνούσαμε πολὺ τοὺς μαύρους τοὺς καὶ μὲ-
μένους. Καταμουτζουρώθηκε τὸ ἔθνος τὸ βουργάτικο καὶ
πρέπει, γιὰ νὰ ξεπλυθῇ, ἀντὶς νὰ στέλνη καὶ νὰ παρα-
τάξῃ τὸ στρατὸ του ἐνάντια στὰ τίμια καὶ ἐλευθερωτικὰ
Ἑλληνικὰ ὅπλα, ἴσια στὴν καρμανιόλα νὰ τὸν στείλῃ!
Τοῦλάχιστο ἓνα σημαντικὸ του μέρος. Καὶ νὰ μαζευνῇ ὁ
βουργάρικος σάλιαγκας, ποῦεῖδαμε τὴ σιχαμερή του γύ-
μνια, ὅσο γίνεται πεισιότερο στὸ καβούκι του, ἂν πρόκειται
καὶ τὸ καβούκι του αὐτὸ νὰ μείνῃ αὐτοῦ πού εἶναι!

Ὁ Βουργάρικος στρατὸς ἦρθε κ' ἐπίασε τὴ
Δράμα στὶς 24 Ὀχτώβρη. Εἶταν ἡ δευτέρα Ἑρα-
ρικὴ Μεραρχία μὲ ἀρχηγὸ τὸν Κοβάτσεφ. Ἡ ἴδια
τράβηξε ὕστερα στὸ Μπουλάϊρ.

Τὸ ἴδιο βράδυ πού ἐκόπιασαν οἱ Βούργαροι δό-
θηκαν διαταγὲς ἀπὸ ἀνώτερους ἀξιωματικούς νὰ
γίνῃ διαρπαγὴ καὶ σφαγὴ ἀπὸ στρατὸ ταχτικὸ καὶ
ἀντάρτες μέσα στὴν πόλη καὶ στὰ περὶχωρα. Σύγ-
χρονα καὶ μαζί βούργαροι στρατιῶτες μὲ ἀνταρτικὰ
σώματα ἐχτέλεσαν τὶς διαταγὰς.

Στὴ Δράμα ἐσφαζαν 104, στὴν Καρλίκοδα 250,
στὸ Γιουρούκ μαλασεῖ 300, στὴν Προσοτσάνη 80,
στὴν Ἀλυστράτη 72, στὴ Βισοτσάνη 12, στὴν
Πιλέθνα 8, στὸ Δράνοβο 6, στὴν Τσατάλτζα 40,
στὸ Δοζάτο 28, στὸ Ἐντιρνετζίκ 38, στὴ Μπόι-
ρανη 8, στὴν Καβάλλα 280, στὸ Σαρισαμπάν 79,
στὸ Ἰντζεαζ 16, στὸ Τσόμπανλη 8, στὸ Μπέκλε-
μης 8, στὸ Ἀλαρμαλασεῖ 6, στὸ Γενίκισι 40, στὰ
Μπούκια 10, στὸ Μάματλη καὶ Οὔσειν καὶ 28, στὸ
Ντεντελέρ 6, στὸ Κουρουλάρ σφαγμένοι ὅλοι οἱ ἄν-
τρες ὅσοι δὲν πρόφτασαν νὰ φύγουν καὶ μέσα στὸ
τῆγμα ὁ ταχτικὸς στρατὸς ἔκαψε τὸν ἱμάμη μὲ 30